

THƯ CHO BÉ SƠ SINH

THƯ CHO BÉ SƠ SINH

Thai NC

Khi em cất tiếng khóc chào đời
Anh đại diện đời chào em bằng nụ cười
BS Đ^Đ H^Đng Ngọc

Tôi b^Đt đ^Đu thích, và r^Đt thích những bài vi^Đt c^Đa BS Đ^Đ H^Đng Ngọc, từ khi đọc bài vi^Đt này:

...

Bác sĩ Đ^Đ H^Đng Ngọc hiện nay đang s^Đng tại Sài Gòn VN. Ông cũng là nhà văn và nhà thơ kỳ cựu trước năm 1975 cho đ^Đn nay với bút hiệu là Đ^Đ Nghê.

Ông vi^Đt r^Đt dí d^Đm, trong sáng, từ ái, và đ^Đy tính nhân b^Đn.

“ (ĐHN) ...Bài thơ Thư cho bé sơ sinh tôi vi^Đt năm 1965, trong một đêm trực ở Bệnh viện Từ Dũ, sau một ca đỡ đ^Đ đ^Đu tiên trong đời c^Đa một sinh viên y khoa thực tập. H^Đi đó, ph^Đi học đ^Đn năm thứ ba y khoa chúng tôi mới được phép đỡ đ^Đ trên người. M^Đi sinh viên ph^Đi đỡ ít nh^Đt 20 “ca” sanh thường, không bệnh lý. T^Đi t^Đi, chúng tôi túc trực ở phòng nhận bệnh đ^Đ “b^Đt ca”.

Một hôm, tôi b^Đt được ca “4 cm”, nghĩa là ca mà c^Đ t^Đ cung đã n^Đ g^Đn trọn, s^Đp sanh. Tôi đưa s^Đn phụ lên phòng sanh, thăm khám, làm vệ sinh các thứ, theo dõi cơn co t^Đ cung, ghi chép c^Đn thận vào h^Đ sơ bệnh án r^Đi ng^Đi bên trò chuyện cho s^Đn phụ quên đau. Tôi nghĩ đ^Đn mẹ mình, đ^Đn những giọt m^Đ hôi c^Đa bi^Đt bao bà mẹ chờ sanh khác. Đ^Đn g^Đn sáng thì cơn đau đã r^Đt. “Lúng túng” một cách lành nh^Đ, tôi cũng đã đỡ được ca đ^Đu tiên mẹ tròn con vuông! Lòng lâng lâng tôi đ^Đy xe cho hai mẹ con v^Đ phòng, r^Đi vi^Đt b^Đn “phúc trình”. Trời đã h^Đng sáng.

Bên ngoài khung kính cửa phòng sanh, Sài Gòn tấp nập và hùng
hực không khí ngọt ngào những ngày tháng này của năm 1965. Đột
nhiên, một cảm xúc trào dâng, tôi viết liền một mạch ngay sau
phần bệnh án một bài thơ nh:

Thư cho bé sơ sinh

Khi em cất tiếng khóc chào đời
Anh đại diện đời chào em bằng nụ cười
Lớn lên nhớ đừng hỏi tại sao có kẻ cười người khóc
Trong cùng một cảnh ngộ nghe em
Anh nh vào mắt em thứ thu màu nâu
Nói là đỡ ngứa đau mắt
Ngay lúc đó em đã không nhìn đời qua mắt thực
Nhớ đừng hỏi vì sao đời tối đen
Khi anh cất rún cho em
Anh đã xin lỗi chân thành rồi đó nhé
Vì từ nay em đã phải cô đơn
Em đã phải xa địa đàn lòng mẹ
Em là gái là trai anh chẳng quan tâm
Nhưng khi em biết thẹn thùng
Sẽ biết th nào là nước mắt trong đêm
Khi tình yêu tìm đến
Anh đã không quên buộc etiquette vào tay em
Em được dán nhãn hiệu từ giây phút đó
Nhớ đừng tự hỏi tôi là ai khi lớn khôn
Cũng đừng ngạc nhiên sao đời nhiều nhãn hiệu
Khi em mở mắt ngỡ ngàng nhìn anh
Anh cũng ngỡ ngàng nhìn qua khung kính cửa
Một ngày đã thức giấc với vội vàng, với hoang mang,
Với những danh từ đao to búa lớn
Đã bị lừa dối máu đỏ em
Thôi trân trọng chào em
Mời em nhập cuộc
Chúng mình cùng chung
Số phận
Con người...

Đ□ Nghê

(Đ□ H□ng Ngọc, Bv Từ Dũ, 1965)

